

deLillos/ på turné for å huskeglemme

Det er ganske uvanlig. At et band setter seg i tidsmaskinen og flyr tilbake til sin egen barndom. Men det er nettopp det deLillos gjorde i 2006, da de dukket opp som sitt eget alterego, som deLillos '85. Albumet *Suser Videre* ble utgitt av deLillos-besetningen som aldri rakk å gi ut et eget album, Lars Lillo-Stenberg, Lars Fredrik Beckstrøm og Rune Lindtrøm. To-tre år senere har deLillos '85 ganske enkelt funnet veien tilbake til sin egen samtid. Med utgivelsen av nye *HuskeGlemme* er deLillos '85 blitt til deLillos igjen.

I det deLillos begynner å forberede seg på å legge ut på turné i kjølvannet av den vellykkede utgivelsen av bandets nye album, har Lars også husket hvor fint det er å være fire stykker der oppe på scenen. Derfor kommer nyheten om at trioen nok en gang er utvidet til kvartett. Gitarist og sanger Lars Lundevall, som var med i bandet fra 1992 og frem til reisen med tidsmaskinen i 2006, er med på laget igjen.

Forvirret? Vel, det er ikke første gang deLillos krever at du som lytter og fan må riste litt på hodet og sjekke om du er helt i water.

Strengt tatt har deLillos alltid spilt etter egne regler. Da bandets debutalbum, *Suser avgårde*, dukket opp i 1986 var det mange som ikke hvisste hva de skulle tro. På den tiden innebar rock bred beinstilling, lavhengende gitarer, skinnjakker og gjerne hår som stod rett opp.

Jeg vet, jeg var nemlig til stede. Kai Jarre og jeg hadde drevet rockklubben Ratz på Studio 26 i Universitetsgata i Oslo siden tidlig på 80-tallet, og når sant skal sies, det var ikke så mange norske band som kunne måle seg med Violent Femmes, Green on Red, Dream Syndicate, Los Lobos og R.E.M. Vi slet rett og slett med å finne norske band som var gode nok, eller egenartede nok, til at vi kunne sette dem på scena foran et publikum som stadig ble bedre vant med amerikansk kvalitet.

Akkurat hvordan demoen med deLillos kom oss i hende er jeg ikke lenger sikker på, men den legendariske *Kjerringvik-demoen* har senere blitt utgitt på de to DeLuxe-utgavene av bandets to første album. De var spilt inn i 1985 og historien om hvor jeg befant meg og hva jeg tenkte da jeg hørte dem, er verdt å gjenta. Jeg satt nemlig i Kai Jarres Ratz-mobil, en vaskeekte New York-taxi, i Akersgata, feilparkert utenfor Finansdepartementet og ventet på Kai som var oppe i Dagbladet og leverte fra seg underlagsmateriale til en Ratz-annonse. Musikken som strømmet ut av høytalerne var ganske enkelt helt enestående, den lignet ikke på noe annet jeg hadde hørt. Innledningsvis var jeg ikke sikker på om det var gode eller dårlige nyheter. Kai tok seg god tid, jeg rakk å høre ganske mange sanger før han kom tilbake. Jeg tror til og med at vi unnslopp parkeringsbot, bunken av slike i hanskerommet var allerede høy nok som den var.

Men det jeg med sikkerhet husker fra denne dagen, er at jeg tenkte at deLillos enten kom til å bli rullet i tjære og fjær eller bli kjempestore. Om det siste skulle skje, var det i sannhet passende at jeg hørte på dem utenfor Finansdepartementet!

Kai og jeg fusket også en smule i indie-plateselskapsfaget på denne tiden. Vi hadde startet vår egen lille Some People are Ratz-label og det tok ikke lang tid før deLillos debut-singel, "Johnny Fredrik"/ "Fugl i bur", var presset opp.

Den nådde raskt frem til datidens mest profilerte norske A&R-mann, Terje Engen, på Sonet og året etter var albumet med det, til da, merkeligste norske platecoveret ute i butikkene. *Suser Avgårde*, med bildet av en liten Lars og bestfaren hans, i en seilbåt, snudde opp ned på hva som var coolt i norsk rock. Sanger med titler som "Min Beibi dro av sted", "Full men pen", "Livet er en liten dings" og, ikke minst, "Tøff i pyjamas", sørget for at norsk rocklyrikk var forandret for alltid.

Ok. Ikke alle tok poenget med en gang. Spellemannprisen i 1987 hadde for eksempel ikke plass til deLillos. Det fikk den konsekvensen at undertegnede, Yan Friis og Tor Milde stilte i pyjamas i Oslo Konserthus for å markere vår missnøye med forbigåelsen. Noe som ikke falt i spesielt god jord hos den smokingkledd sjefen for Spellemannprisen.

Men i de drøye tyve årene som har gått siden vi alle var tøffe i pyjamas har deLillos posisjon i norsk rock, som en av de fire store sammen med Dum Dum Boys, Raga Rockers og Jokke, aldri vært gjenstand for nevneverdige motforestillinger. Med dusinet studioalbum, samleplater, konsertutgivelser og gudene vet hvor mange utsolgte Rockefeller er deLillos en institusjon i norsk musikkliv. At de etter et kvart århundre makter å holde vitaliteten ved like, slik de uomtvistelig gjør på *HuskeGlemme*, viser at det hender at en liten dings også kan vokse til en stor karriere.

Tom Skjeklesæther

Før Var Det Morsomt Med Sne, Halden, mars 2009